

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3443/2019
06.11.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић, Зоране Делибашић, Илије Зиндовића и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Небојша Авлијаш, адвокат из ..., против туженог Завода за васпитање деце и омладине из ..., кога заступа Државно правобранилаштво, ради утврђења и исплате, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1. 2356/18 од 05.07.2019. године, у седници од 06.11.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиле, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1. 2356/18 од 05.07.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1. 2356/18 од 05.07.2019. године.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду П1. 23/2017 од 20.02.2018. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиле да се утврди да је ништава одредба тачке 1. став 3. Анекса уговора о раду бр. ... од 21.04.2008. године, у делу којим је тужили утврђен коефицијент 19,35 за обрачун зараде. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиле да се тужени обавезе да јој на име разлике зараде за период од априла 2008. године до септембра 2017. године исплати 1.878.214,51 динар са законском затезном каматом на појединачне месечне износе. Ставом трећим изреке, тужени је обавезан да тужили на име неисплаћеног додатка на зараду увећањем коефицијента због обављања послова координатора стручне екипе у установи социјалне заштите, за период од априла 2008. године до септембра 2017. године исплати појединачне месечне износе наведене изреком са законском затезном каматом од доспелости сваког износа до исплате. Ставом четвртим изреке одбијен је тужбени захтев тужиле да тужени у њено име уплати доприносе пензијског и инвалидског осигурања за период од априла 2008. године до септембра 2017. године на износе разлике зараде из става другог изреке. Ставом петим изреке, тужени је обавезан да за тужилу уплати припадајуће доприносе пензијског и инвалидског осигурања надлежном фонду на износе додатка на зараду досуђене ставом трећим изреке, по стопама важећим на дан уплате. Ставом шестим изреке, тужени је обавезан да тужили накнади

трошкове парничног поступка у износу од 86.940,00 динара. Ставом седмим изреке, одбијен је захтев туженог да му тужила накнади трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1. 2356/18 од 05.07.2019. године, одбијене су као неосноване жалбе парничних странака и потврђена првостепена пресуда у ставовима првом, другом, трећем, петом и шестом изреке.

Против другостепене пресуде, у делу којим је првостепена пресуда потврђена у ставовима првом, другом и шестом изреке, тужила је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права и из разлога прописаних чланом 404. Закона о парничном поступку.

По оцени Врховног касационог суда, нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизији тужиле као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11, 55/14). Наиме, у конкретном случају нема разлога који указују на потребу разматрања правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, као ни потребе за новим тумачењем права и уједначавањем судске праксе, будући да уз ревизију нису достављене другачије судске одлуке у погледу примене Уредбе о коефицијентима за обрачун и исплату плата запослених у јавним службама, а пресуде на које се ревизијом указује не односе се на идентичан чињенични и правни основ. Зато је одлучено као у ставу првом изреке.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије у смислу члана 410. став 2. ЗПП и утврдио да ревизија тужиле није дозвољена.

Тужбом од 22.12.2010. године, тужила је тражила да се утврди ништавост одредбе анекса уговора о раду у делу којим је тужили утврђен коефицијент за обрачун зараде, и да тужили исплати разлику зараде, а вредност предмета спора је означена на 320.000,00 динара. Тужба је преиначена поднеском од 03.02.2018. године, када је тражена исплата укупног износа од 2.492.822,00 динара. Ова вредност предмета спора унета је у увод првостепене пресуде.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

У односу на део тужбеног захтева тужиле којим је тражила утврђење ништавости анекса уговора о раду у делу који се односи на утврђени коефицијент за обрачун зараде, не ради се о спору о заснивању, постојању и престанку радног односа, па ревизија није дозвољена у смислу наведене законске одредбе.

У односу на новчано потраживање, ревизија тужиле такође није дозвољена, с обзиром да вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000,00 евра по средњем курсу Народне банке

Србије на дан преиначења тужбе, у смислу новелираног члана 23. став 3. ЗПП, који се примењује по основу члана 506. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11, 55/14).

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке, на основу члана 413. ЗПП.

**Председник већа-судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић